

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

**nr. 12.222 van 24 november 2016
in de zaak A. 220.529/XIV-37.224**

In zake : XXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Raf Jespers
 kantoor houdend te 2018 Antwerpen
 Broederminstraat 38
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en
Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

Het cassatieberoep, ingesteld op 17 oktober 2016, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 174.507 van 12 september 2016 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 24 oktober 2016 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State’.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

1.1. Zoals de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest terecht opmerkt, heeft een vraag tot horen na een beschikking op grond van artikel 39/73 van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied,

het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen' (hierna: de vreemdelingenwet) uitsluitend tot doel mee te delen dat men zijn standpunt alsnog op de terechtzitting wil uiteenzetten. Die vraag biedt de betrokkene echter geenszins de mogelijkheid nieuwe middelen of argumenten aan te voeren. Het gaat er enkel om dat de betrokkene die daarom verzoekt de mogelijkheid krijgt zijn standpunt op de terechtzitting uiteen te zetten indien hij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen argumentatie. Uit het bestreden arrest blijkt genoegzaam, en het wordt door verzoeker niet betwist, dat verzoeker ter terechtzitting voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich heeft beperkt tot een verwijzing naar het verzoekschrift. De kritiek die verzoeker in zijn verzoekschrift heeft ontwikkeld, werd echter reeds beantwoord met de beschikking van 18 augustus 2014 zodat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest vermocht te besluiten dat "[d]oor het louter refereren aan het inleidend verzoekschrift [...] bezwaarlijk afbreuk [kan] worden gedaan aan de in de beschikking dd. 18 augustus 2014 opgenomen grond".

In het arrest nr. 88/2012 van 12 juli 2102 van het Grondwettelijk Hof waaruit verzoeker beperkt citeert, wordt onder meer het volgende overwogen:

"De specifieke kenmerken, de toename en het dringend karakter van de geschillen die zijn ontstaan uit de toepassing van de wet van 15 december 1980, verantwoorden de goedkeuring van bijzondere regels die geschikt zijn om de behandeling van de beroepen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te versnellen. De maatregelen die zijn bestemd om de procedure te versnellen en te vereenvoudigen, zijn evenwel enkel toelaatbaar op voorwaarde dat zij niet op onevenredige wijze afbreuk doen aan het recht van de verzoekers om de jurisdictionele waarborgen te genieten die het hun mogelijk maken hun grieven die onder meer uit de schending van de bij het Europees Verdrag voor de rechten van de mens gewaarborgde rechten zijn afgeleid, in het kader van een daadwerkelijk rechtsmiddel door een rechter te laten onderzoeken.

[...]

Door het de Kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter mogelijk te maken te oordelen, na inzage van de door de partijen uitgewisselde schriftelijke stukken, dat het niet noodzakelijk is dat zij hun opmerkingen nog mondeling uiteenzetten, heeft de wetgever een maatregel genomen die in verband staat met het doel dat hij nastreeft. Te dezen wordt het gebrek aan wettelijke preciseringen over de beroepen waarvan kan worden aangenomen dat zij geen mondelinge uitwisseling van argumenten vereisen, gecompenseerd door de waarborg dat de partijen tijdens een terechtzitting worden gehoord indien een van hen daarom verzoekt. Aldus heeft de verzoeker, na inzage van de met redenen omklede beschikking waarbij de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter hem op de hoogte brengt van het feit dat hij van oordeel is dat een terechtzitting niet noodzakelijk is, evenwel het recht om zijn argumenten uiteen te zetten en mondeling op die van de tegenpartij te antwoorden indien hij daarom verzoekt."

Verzoekers interpretatie dat uit bovenstaand arrest zou volgen dat hij zijn argumenten ten aanzien van een beschikking uitgesproken op grond van artikel 39/73 van de vreemdelingenwet eveneens op een schriftelijke wijze kan uiteenzetten, berust dan ook op een foutieve en beperkte lezing van het arrest van het Grondwettelijk Hof. Verzoeker kan niet ernstig voorhouden dat zijn verzoekschrift argumenten bevat die zijn gericht tegen de inhoud van een beschikking die pas naderhand is uitgesproken.

Het eerste onderdeel van het eerste middel is kennelijk ongegrond.

1.2. Uit het bovenstaande volgt dat verzoeker beschikt over een daadwerkelijk rechtsmiddel zodat geen schending voorligt van artikel 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend op 4 november 1950 te Rome en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Het tweede onderdeel van het eerste middel is kennelijk ongegrond.

1.3. Het loutere gegeven dat in het bestreden arrest wordt verwezen naar de inhoud van de beschikking van 18 augustus 2014 betekent niet dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen uitspraak heeft gedaan bij wijze van arrest. Verzoeker toont dan ook geen schending aan van artikel 39/2, § 2, van de vreemdelingenwet.

Het derde onderdeel van het eerste middel is kennelijk ongegrond.

1.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen citeert in het bestreden arrest vooreerst de inhoud van de beschikking van 18 augustus 2014 en stelt vervolgens vast dat “bezwaarlijk afbreuk [kan] worden gedaan aan de in de beschikking van 18 augustus 2014 opgenomen grond”. Aldus blijkt uit het bestreden arrest genoegzaam dat de grond van de beschikking tevens de grond is waarop het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen. Het bestreden arrest voldoet daarmee aan de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen.

Het vierde onderdeel van het eerste middel is kennelijk ongegrond.

1.5. Artikel 6 van het EVRM is, zoals herhaaldelijk bevestigd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, niet van toepassing op geschillen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Het vijfde onderdeel van het eerste middel is in die mate kennelijk niet-ontvankelijk.

Er kan niet ernstig worden betwist dat het thans bestreden arrest door een anders samengestelde kamer van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd behandeld en uitgesproken dan het arrest nr. 130.738 van 2 oktober 2014 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat met 's Raads arrest nr. 234.424 van 19 april 2016 werd vernietigd omwille van de onterechte vaststelling dat geen van de partijen zou hebben gevraagd om te worden gehoord. Het loutere gegeven dat in het thans bestreden arrest wordt verwezen naar dezelfde beschikking als in het eerder vernietigde arrest doet aan die vaststelling geen afbreuk. Artikel 15 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State schrijft voor dat de administratieve rechtscolleges waarnaar de zaak na een arrest van cassatie wordt verwezen, zich naar dit arrest gedragen ten aanzien van het daarin beslechte rechtspunt. Deze bepaling wordt te dezen dan ook niet dienstig aangevoerd.

Het vijfde onderdeel van het eerste middel is in die mate, en voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

1.6. In tegenstelling tot wat verzoeker aanvoert, volgt uit artikel 39/73, § 2 en § 4, van de vreemdelingenwet niet dat de beschikking en het arrest waarbij uitspraak wordt gedaan door dezelfde kamervoorzitter of rechter dienen te worden uitgesproken.

Het zesde onderdeel van het eerste middel is kennelijk ongegrond.

2. Zoals reeds bij de behandeling van het eerste onderdeel van het eerste middel werd opgemerkt, kan verzoeker niet ernstig voorhouden dat zijn verzoekschrift argumenten bevat die zijn gericht tegen de inhoud van een beschikking die pas naderhand is uitgesproken. Er kan worden verwezen naar de behandeling van het eerste onderdeel van het eerste middel.

Het tweede middel is kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 200 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op vierentwintig november tweeduizend zestien, door:

Carlo Adams,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams